

Kedves Testvérek!

A mai evangéliumi történetben mindenki megjelenik, akik Jézus szenvedésében szerepet játszanak. Ott van az egész nép, ott vannak az írástudók, ott vannak a farizeusok, és aztán ott vannak a vének. Így kezdődik a történet, majd a vége felé azt halljuk, hogy mindenki elmegy onnan, kivéve Jézust és az asszonyt. Szóval a mai történet úgy tűnik, hogy mindenkihez szól. Elsősorban a Mennyei Atya szeretetéről, Jézus irgalmáról, a bűnök bocsánatáról, az emberi kapcsolatról, az emberségről, a megváltásról, a Messiásról, a szeretetről, a házasságról, a hűségről. „...és oda jönnek, az írástudók és a farizeusok, azért teszik föl a kérdésüket, hogy vádolhassák Jézust.” Azért, hogy törbe csalják, hogy ártására legyenek. Ezért miközben ebben a történetben ott lehetne minden, amiről érdemes beszélni, és ott is van kétezer évvel ezelőtt mindenki, aki ott él és virul és számít. Egyszer csak ez a történet, így mondhatnám fiatalos szavakkal, hogy gellert kap. Egyszer csak valahogy kiderül, hogy itt semmi sem az, aminek látszik, semmi sem az, amiről szólhatna, mert mögötte van valami. Miután mögötte van valami, nagyon-nagyon nehéz helyzetbe kerül Jézus is, az asszony is, és mi mindannyian. Mert valahogy történik egy fordulat, hogy a történet elkezd jobban arról szólni, ami a dolgok mögött van, mint maga a botrány, fontossá válnak az értékek, a találkozás, a kapcsolat, a jóindulat, jóakarát, amiről érdemes lenne szólani.

Oly gyakran beszéltünk arról, hogy milyen nagy jelentősége van annak, hogy van jóindulat és jóakarát és van jóhiszeműség, és van jó szándék, és van jobbító törekvés, ami ott állhat a cselekmények, az események, a kapcsolatok mögött. Ha ott van ez az öt jó, a jóindulat, a jóakarát, a jóhiszeműség, a jó szándék és a jobbító törekvés, ez lehetővé teszi, hogy az ember gazdagodjon. Hogyha a legnagyobb kincseink mögött valami egész más van, akkor azt mondhatnám, Jézus zsenialitása kell ahhoz, hogy ezt a helyzetet megmentse. Ehhez egy olyan valaki kell, akire méltán mondjuk azt, ő a Megváltó. Ebből a helyzetből ez jött ki; ő Jézus a Megváltó.

Ebben a történetben az a rendkívüli, hogy Jézus nem szól. Nagyon ritkán fordul elő, hogy Jézus nem szól. Majd a perében lesz egy pillanat, amikor nem szól. Azért nem szól, mert nálunk sokkal jobban tudja, hogy a helyzet már nem arról szól, amire a kérdés vonatkozik. Hogy mi az igazság? Hogy van az istenkapcsolat? Hogy van a törvény, hogy van az irgalom, hogy van a megváltás, hogy mi van a Messiással, ez már nem erről szól. Jézus világosan látja, hogy ez nem erről szól, hanem arról, ami mögötte van, akkor nem beszél, hanem írogat és rajzolgat. Egyetlen mondata van, és ezzel az egyetlen mondatlal lehetővé teszi, ezzel az egyetlen mondatlal az ember megint ember lesz, az Isten megint Isten lesz, az emberség ismét emberség lesz. Ebből fakadnak az emberséget megjelenítő viselkedési módok.

Az első, létezik az összetartozás. Az összetartozás abban a világban, amit az írástudók, a farizeusok, a vének, a nép közreműködésével hoznak létre, ez az összetartozás az alapján jön létre, hogy mögötte másoknak, más személyeknek és csoportoknak a kirekesztése van. Van összetartozás, csak mögötte kirekesztés van. Jézus ott van ebben a helyzetben, azzal, hogy nem ítélkezik, márpedig nem ítélkezik, és az a gyönyörű, hogy nem csak az asszony fölött nem ítélkezik, hanem a farizeusok fölött sem, a vének fölött sem, az írástudók fölött sem, hanem egyszerűen csak mond egy mondatot, hogy mindenki döntsön.

A második: van barátság. A barátság mögött és az a fajta bajtársiasság mögött ellenségek és ellenségesség van. Vannak ugyan barátok, de azon az áron, hogy vannak ellenségek és van ellenségesség. Jézus hogyan fordítja át ezt a helyzetet? Úgy, hogy azt mondja: „Amikor én a barátságról beszélek, akkor azt mondom, nem nevezlek többé szolgának titeket. A barátaim vagytok, mert mindent átadtam nektek, amit a Mennyei Atyámtól hallottam.” Amikor Jézus a barátságról beszél, az barátság, és nincs mögötte az ár és a szándék, hogy van ellenség és ellenségesség.

A következő: van cselekvés. De az a világ, amit az írástudók és farizeusok hoznak létre abban a cselekvésben és a mögött van rengeteg kényszer és van rengeteg kényszerítés. Hogyan fordítja át Jézus? Úgy, hogy valami olyan szabad és kreatív módon cselekszik, hogy... Ezt a történetet szerintem nem lehet megenni. Egyszerűen döbbenetes és lenyűgöző, hogy valaki egy ennyire szorult helyzetbe kerül, és kényszer alatt van, és kényszeríteni akarják, és mindenképp egy olyan helyzetbe hozzák, hogyha azt mondja „Kövezzük meg!”, mert ezt mondja Mózes törvénye, nagy bajba kerül, mert ellentmondásba kerül a rómaiak törvényeivel. Ha azt mondja „Irgalom!”, nagy bajba kerül, mert ellentmondásba kerül Mózes szó szerinti törvényeivel. Hát ez kényszer. Milyen zseniális, hogy ő fogja és egy kreatív szabad cselekvéssel kinövi ezt a kényszert. Van cselekvés, és túl van a kényszeren.

A következő: van alkalmazkodás. Az a világ, amit az írástudók és a farizeusok hoznak létre, tele van alkalmazkodással. Mindenki felé van nagy alkalmazkodás. És mi van mögötte? Elvtelenség, gerinctelenség van mögötte. És nézzük meg, hogy az az alkalmazkodás, amit és ahogy Jézus csinálja, hát ennél zseniálisabban alkalmazkodni egy ennyire nehéz helyzethez. Úgy alkalmazkodik Jézus hihetetlen finomsággal, hogy közben

nem véti szem elől a mennyei Atyát, és nem véti szem elől azt az asszonyt. Ő senkit nem vét szem elől, és úgy alkalmazkodik.

A következő, így szól, hogy van kapcsolat. Nagyon is sok. Hát itt van mindenki, emberek az emberekkel, írástudók, farizeusok, vének, nem ragozom. Van itt kapcsolat, rengeteg. De mi van mögötte, a kapcsolatok mögött? Haszonelvűség. Fönntartják a kapcsolatokat egymással, közeliket és távolikat, szorosakat és... Rengeteg kapcsolat, és a mozgatórugó mögötte a haszon és az érdek. Jézus bent van ebben a világban és mit csinál? Azt lehetne mondani, hogy Jézusnak a fogadásától kezdve a haláláig a velünk való kapcsolat nem nagyon érte meg. Mondhatnánk azt, hogy nem jött ki jól belőle. Jézus, aki mindenkivel tartotta a kapcsolatot, és nem volt benne haszonelvűség, hogy nem azért tartotta velünk a kapcsolatot, hogy az neki megérje, ezért fölragyogtatja.

Azután a következő: vannak erős kötődések. Vannak erős kötődések, és mi van mögötte? Félelem, rengeteg félelem. A kötődés, fönntartjuk a kapcsolatokat, a viszonyokat, de mögötte félelem van. És milyen gyönyörű, ahogyan Jézus fönntartja a kötődéseket, sőt elköteleződik mellettünk. Mindenki mellett, és közben azt mondja: „Ezt lehet úgy is csinálni, hogy azt üzenem: ne féljete, ne féljete!”

Azután a következő, hogy van kölcsönösség. De mi van mögötte a farizeusok az írástudók világában? Van kölcsönösség, de a kölcsönösség mögött nemcsak érdekek és haszonelvűség van, hanem különböző előnyök vannak. Az előnyadásnak a kölcsönössége, a kiváltságoknak a kölcsönössége, a kiskapuknak a kölcsönössége. Van itt kölcsönösség bőven, hogy az írástudók és a farizeusok ezt létrehozzák. És hogyan néz ki a kölcsönösség, ahogy Jézus csinálja? Jöhet az asszony, és olajjal megkenheti a lábát, a hajával megtörölheti. Jöhetnek mások, és adhatnak neki enni és inni. Létrejön a kölcsönösség abban, hogy amikor éhes, elmegy a bűnöshöz, elmegy a vámoshoz, elmegy akárhova, hogy megérinti a leprást... Nagyon is van kölcsönösség, és ebben a kölcsönösségben ő mindenkiel kölcsönösségben van, anélkül, hogy ez előjogokat, kiskapukat és előnyöket vagy protekciót jelentene.

Azután, van szívesség, és van segítség, s a szívesség és a segítség mögött a farizeusok világában létrejön rengeteg igazságtalanság, és létrejön rengeteg egyenlőtlenség. Jézus pedig itt áll az asszonnyal, a néppel, az írástudókkal, a farizeusokkal. Hihetetlenül nagyvonalú, és mindenkinek szívességet tesz, de mindenkinek. Gyönyörű, ahogyan nem ítélkezik, senki fölött, beleértve azokat is, akik őt el akarják veszejteni. Ők is átélhessék azt a jóindulatát és jó szándékát, azt a szívességet, hogy mondhatnám: „Erre a ti magatartásotok engem biztos nem kötelez, (hanem) az emberségem kötelez rá, meg az istenségem kötelez rá.” Ezért, amikor Jézus szívességet tesz, az a szó szoros értelmében szívesség.

Azután létezik az a világ, amit az írástudók és farizeusok hoznak létre, abban van racionalitás, van ésszerűség, van megfontolás és az összes többi. Mi az, ami mögötte van? Hát, ami mögötte van: rengeteg bizalmatlanság. Abban a világban, amit a farizeusok, az írástudók és a vének hoznak létre, a történések állandó mérlegelése zajlik. Mit és hogyan, milyen szempontok szerint, állandó mérlegelése. Mi van mögötte? Az állandó mérlegelés azért folyik folyton-folyvást, mert mögötte nincsen bizalom. Van rengeteg kapcsolat és nagyon nagy bizalmatlanság. Ezért az történik, hogy az írástudók, a farizeusok világában valójában mindenki az információra figyel, a körülményekre, a helyzetre, a pillanatra, az érdekekre. Mindenki erre figyel, és mi az, amit egy idő után teljesen figyelmen kívül hagynak, az a másik ember.

Ezekben a viszonyokban az ember egyáltalán nem számít, de Isten sem számít. Nem számít Jézus, akkor se, ha azt mondják, hogy „Mester!”, nem számít az asszony, akkor se, ha olyan, mint ők; senki nem számít. Mi az, amit Jézus tesz? Azt mondja: „Nekem mindenki számít.” Milyen zseniális, ahogyan Jézus sokkal jobban ért mindent ebben a helyzetben, mint amit mi valaha is értenénk. Hogyan fordítja meg ezt a helyzetet? Következésképpen az embert embernek látja, de ott mindenkit, és Istent Istennek látja.

Jézus pontosan látja, hogy itt minden mögött van valami. Ilyen az, amikor a jó mögött jó van, az igaz mögött igaz van. Amikor a jó mögött jóhiszeműség van, a jó mögött jóindulat van, és jóakarát van, és jó szándék van, és jobbító törekvés van. És az embernek az az élménye, hogyha a jó mögött is jó van, hogy az tényleg az, ami. Ha a jó mögött jó van, ha az igaz mögött igaz van, az lesz az élményünk, ez tényleg emberség. Aztán majd mondja a katonaember, ő tényleg Isten Fia volt, mert a jó mögött is jó volt, és az igaz mögött is igaz volt, és a szép mögött is szép volt, és az érték mögött is érték volt. Jézus, merthogy nevén nevezi a dolgokat, a bűnt bűnnek mondja, nagyon világosan. Nem azért, hogy ez azután az ítélkezés forrása lehessen, az embertelenségé vagy a könyörtelenségé. A megbocsájtás is megbocsájtás lehessen. A bűnt azért mondja bűnnek, hogy a megváltás lehessen.

Amikor ebben a történetben mindenki elmegy, kivéve Jézust és az asszonyt, akkor a csöndben rácsodálkozhatunk és hálások lehetünk Jézusnak azért, hogy megmutatja milyen az, amikor mindent a néven és a saját értékén nevezünk. Mindenki megkapja az újrakezdés lehetőségét. Amen.